

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof (Niemcy)
w dniu 3 lutego 2020 r. – Hengstenberg GmbH & Co. KG / Spreewaldverein e.V.**

(Sprawa C-53/20)

(2020/C 161/40)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesgerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Hengstenberg GmbH & Co. KG

Druga strona postępowania: Spreewaldverein e.V.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy w ramach procedury zmiany specyfikacji produktu, która nie jest nieznaczna, każde rzeczywiste lub potencjalne oddziaływanie gospodarcze na osobę fizyczną lub prawną, które nie wykracza poza granicę wszelkiego prawdopodobieństwa, może być wystarczające, aby stanowić podstawę uzasadnionego interesu wymaganego do zgłoszenia sprzeciwu wobec wniosku lub złożenia odwołania od pozytywnej decyzji w sprawie wniosku w rozumieniu art. 53 ust. 2 akapit pierwszy w związku z art. 49 ust. 3 akapit pierwszy i ust. 4 akapit drugi rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1151/2012 z dnia 21 listopada 2012 r. w sprawie systemów jakości produktów rolnych i środków spożywczych⁽¹⁾?
- 2) W przypadku udzielenia na pytanie pierwsze odpowiedzi przeczącej:

Czy w procedurze zmiany specyfikacji produktu, która nie jest nieznaczna, uzasadniony interes w rozumieniu art. 53 ust. 2 akapit pierwszy w związku z art. 49 ust. 3 akapit pierwszy i ust. 4 akapit drugi rozporządzenia (UE) nr 1151/2012 mają (tylko) te podmioty gospodarcze, które wytwarzają produkty lub środki spożywcze podobne do wytwarzanych przez podmioty gospodarcze, dla których zarejestrowano chronione oznaczenie geograficzne?
- 3) W przypadku udzielenia na pytanie drugie odpowiedzi przeczącej:
 - a) Czy w odniesieniu do wymogów dotyczących uzasadnionego interesu w rozumieniu art. 49 ust. 3 akapit pierwszy i ust. 4 akapit drugi rozporządzenia (UE) nr 1151/2012 należy dokonać rozróżnienia między procedurą rejestracji zgodnie z art. 49–52 rozporządzenia (UE) nr 1151/2012 z jednej strony a procedurą zmiany specyfikacji produktu stosownie do art. 53 rozporządzenia (UE) nr 1151/2012 z drugiej strony oraz
 - b) czy z tego powodu w procedurze zmiany specyfikacji produktu, która nie jest nieznaczna, uzasadniony interes w rozumieniu art. 53 ust. 2 akapit pierwszy w związku z art. 49 ust. 3 akapit pierwszy i ust. 4 akapit drugi rozporządzenia (UE) nr 1151/2012 mają wyłącznie producenci, którzy wytwarzają na danym obszarze geograficznym produkty zgodne ze specyfikacją produktu lub którzy wyraźnie zamierzają prowadzić taką produkcję, w związku z czym „podmioty niezlokalizowane na danym obszarze” są z góry wykluczone z możliwości powołania się na uzasadniony interes?

⁽¹⁾ Dz.U. 2012, L 343, s. 1.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Administratīvā apgabaltiesa
(Łotwa) w dniu 5 lutego 2020 r. – VAS „Latvijas dzelzceļš” / Valsts dzelzceļa administrācija**

(Sprawa C-60/20)

(2020/C 161/41)

Język postępowania: łotewski

Sąd odsyłający

Administratīvā apgabaltiesa

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca odwołanie: VAS „Latvijas dzelzceļš”

Druga strona postępowania: Valsts dzelzceļa administrācija

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 13 ust. 2 i 6 dyrektywy 2012/34⁽¹⁾ (art. 15 ust. 5 i 6 rozporządzenia 2017/2177)⁽²⁾ może być stosowany w taki sposób, aby organ regulacyjny mógł nałożyć na właściciela infrastruktury, który nie jest operatorem obiektu infrastruktury usługowej, obowiązek zapewnienia dostępu do usług?
- 2) Czy art. 13 ust. 6 dyrektywy 2012/34 (art. 15 ust. 5 i 6 rozporządzenia 2017/2177) należy interpretować w ten sposób, że zezwala on właścicielowi budynku na rozwiązanie stosunku najmu i przekształcenie obiektu infrastruktury usługowej?
- 3) Czy art. 13 ust. 6 dyrektywy 2012/34 (art. 15 ust. 5 i 6 rozporządzenia 2017/2177) należy interpretować w ten sposób, że zobowiązuje on organ regulacyjny jedynie do sprawdzenia, czy operator obiektu infrastruktury usługowej (w niniejszej sprawie, właściciel obiektu infrastruktury usługowej) rzeczywiście zdecydował się na jego przekształcenie?

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/34/UE z dnia 21 listopada 2012 r. w sprawie utworzenia jednolitego europejskiego obszaru kolejowego (Dz.U. 2012, L 343, s. 32).

⁽²⁾ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2017/2177 z dnia 22 listopada 2017 r. w sprawie dostępu do obiektów infrastruktury usługowej i usług związanych z koleją (Dz.U. 2017, L 307, s. 1).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez cour du travail de Liège
(Belgia) w dniu 10 lutego 2020 r. – Agence fédérale pour l’Accueil des demandeurs d’asile (Fedasil) /
M.M.**

(Sprawa C-67/20)

(2020/C 161/42)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Cour du travail de Liège

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Agence fédérale pour l’Accueil des demandeurs d’asile (Fedasil)

Strona przeciwna: M.M.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy środek zaskarżenia przysługujący na gruncie prawa krajowego osobie ubiegającej się o azyl, której nakazano udać się do innego państwa członkowskiego w celu rozpatrzenia złożonego przez nią wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej, stanowi skuteczny środek zaskarżenia w rozumieniu art. 27 rozporządzenia Dublin III⁽¹⁾, jeżeli jego wniesienie pozbawione jest wszelkiego skutku zawieszającego i wstrzymuje wykonanie zaskarżonej decyzji jedynie w wypadku, gdy wnioskującego pozbawiono wolności w celu nieuchronnego przekazania do innego państwa członkowskiego?
- 2) Czy zapewnienie skutecznego środka zaskarżenia, o którym mowa w art. 27 rozporządzenia Dublin III, należy rozumieć w ten sposób, że wymaga ono wstrzymania jedynie przymusowego wykonania decyzji o przekazaniu, do czasu rozpatrzenia skargi złożonej na tę decyzję przez zainteresowanego, czy też wymaga wstrzymania wszelkich czynności przygotowawczych zmierzających do wydalenia, takich jak przeniesienie do ośrodka przeznaczony dla osób ubiegających się o azyl, objętych nakazem udania się do innego państwa członkowskiego w celu rozpatrzenia ich wniosku?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 604/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie ustanowienia kryteriów i mechanizmów ustalania państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej złożonego w jednym z państw członkowskich przez obywatela kraju trzeciego lub bezpaństwowca (Dz.U. 2013, L 180, s. 31).